

Mùa bình yên!

ISSN: 2734-9195

10:27 28/11/2025

Có những ngày, ta chợt nhận ra sự chân thành của một người nhẹ như gió thoảng, chẳng để lại vết tích của hàm ơn, chỉ là để phủi bớt những lớp bụi trần ố hoen trên vai ai đó, rồi rời đi giữa thỉnh lặng hư không.

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm**

Khi ánh nắng sớm mang theo chút hơi lạnh của những ngày cuối thu, lòng người cũng trở nên thâm trầm hơn với những khoảnh khắc dừng lại ở một góc nhỏ nào đó và cầm trên tay một quyển sách hay, tạm quên đi cái ồn ã vốn quen thuộc hằng ngày, để sống trọn vẹn cho mình trong từng giây phút.

Đã bao giờ bạn cảm ơn cuộc đời đã cho bạn có được những ngày biến động, để một ngày ngồi đây, trong giây phút này, lòng chợt bình yên đến lạ!

Bạn ngồi đó, thở nhẹ, những cơn gió se lạnh như không muốn phá tan khoảng **bình yên** nơi bạn, những ánh nắng mai đủ ấm lòng người. Bạn nhìn lại mình, khẽ mỉm cười rồi nhận ra, mình đã khác ngày xưa, không còn những xóc nổi, bốc đồng hay những giận hờn vô cớ.

Cuộc sống vốn không êm dịu như một bản nhạc giao hưởng hàn lâm, ngược lại, có lúc nó gào thét bằng những thứ âm thanh hỗn loạn của một tâm hồn xáo động, nó đẩy chúng ta như những con sóng bạc đầu, sẵn sàng đánh sập những ước mơ, hoài bão mà bạn xây trên cát biển, nhưng mỗi lần như vậy, nó sẽ cho bạn những kinh nghiệm và giúp bạn vững chãi, để bạn hiểu rằng, sẽ không có điều gì chắc chắn, trừ khi bạn trang bị cho mình đủ dũng cảm để đương đầu.

Bạn sẽ có thật nhiều những người thầy nhưng không phải ai cũng là người mang lại cho bạn điều tốt đẹp, mà ngay cả điều tồi tệ nhất, bởi bạn cần học cách để bước đi trên con đường không phải chỉ có hoa hồng, chỉ có những lời êm dịu hay những lời đồng cảm. Đôi khi, người thầy dạy bạn sẽ là những trở ngại, những đối trá, những bất công, là hàng trăm điều xấu ác, để bạn biết cảm giác của đau khổ, của thất vọng, của đắng cay, có hiểu những cảm giác nghịch duyên, bạn mới hiểu nhân sinh trọn vẹn.

Sẽ không ai nói rằng chúng ta có thể trưởng thành khi chỉ đi trên con đường bằng phẳng. Bạn cần đi qua những ngày nắng, ướt sũng trong những ngày mưa để biết chống chọi với thời tiết khắc nghiệt; phải trang bị cho mình một chiếc giày cứng cáp để đi trên đá sỏi. Muốn đi một đoạn đường dài, bạn cần gạn bỏ những thứ nặng nề ra khỏi chiếc ba lô, để một hành trang gọn nhẹ, mang theo một tâm hồn tĩnh lặng, giữ lại **trí tuệ-từ bi**.

Có như thế, con đường mình đi mới nhẹ nhàng, thoải mái.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa.

Có những điều trong cuộc đời, bạn phải trả giá bằng cả niềm tin, là khi bạn chạm đáy khổ đau, tận cùng thất vọng, nhưng đó cũng là lúc để bạn trả lời “*mình gục ngã hay mình sẽ vượt qua*”. Không ai có thể lấy đi niềm tin, sự nỗ lực và ý chí của bạn ngoài chính bản thân bạn, không ai có thể hạ gục bạn nếu bạn vẫn bình thản rũ lớp bụi mù, đứng lên và đi tiếp.

Có những điều bạn không thể giải thích hay đáp trả, mà câu trả lời tốt nhất là hãy cứ để thời gian. Mọi tốt - xấu, thật - giả trong cõi đời này, suy cho cùng cũng chỉ là một “*đáp án*”, được phơi bày theo vòng tròn nhân quả.

Có những cuộc hành trình, chúng ta không phải để đi đến đích mà là để trải nghiệm. Ở đó, mỗi một ngã rẽ, mỗi một viên đá sỏi dưới chân, những hố sâu hay vết cắt...đều là những bài học để sinh tồn, và nơi đó, ta sẽ có được cho mình sự tỉnh thức, cẩn trọng trong mỗi bước đi, biết gọt giũa từng cảm xúc cho bình yên thực tại.

Cuộc đời không phải là trang giấy nháp, có thể xé đi viết lại cho chính xác tròn đầy, cũng không phải bức tranh chỉ vẽ lên đó những điều đẹp đẽ. Cuộc đời như một quyển nhật ký đầy sương gió mà người ta chỉ có thể viết lên từ những điều rất thật, của cay đắng, tổn thương, của khờ dại, trưởng thành. Để mỗi ngày trôi qua, ta biết cách vun vén trái tim không thêm nhiều vết xước, biết chữa lành bằng những thiện hiền để thôi bị nhàu nát trong lỗi lầm, tục lụy.

Buồn đau là một trạng thái mà ta có thể xoay chuyển nó bằng hành động, để cứu rỗi bằng sự dịu dàng và soi rọi bằng ánh sáng chân tâm. Như một sớm mai, ta có thể đón bình minh nơi góc phố, với một chén trà ấm, một quyển sách hay, đồng cảm với phận người kham khổ; là ngồi yên, nghe một thời Kinh trong tiếng chuông chiều tĩnh lặng. Bỗng chốc những bất an đã từng xô đẩy đời mình, chợt dừng lại, như mặt biển không còn tiếng sóng.

Khi lòng người từng neo đậu giữa những chênh vênh, một lúc nào đó bỗng nhận ra vực sâu không phải là kết thúc mà đó là điểm khởi đầu để ai đó quay lại một thế giới ở phía sau lưng. Khi ta có thể tử tế với chính mình, ta cũng sẽ biết tử tế với người, và biết cách làm lành những vết thương ngày cũ.

Ở tận cùng đá núi, những loài cây cũng có thể mọc lên, nở hoa rực rỡ, khi những loài mảnh dẻ có thể vươn mình để sống giữa môi trường khắc nghiệt, thì tại sao con người chúng ta lại có thể mất đi khả năng tồn tại chỉ vì chút biến động, vô tình.

Những thăng trầm biến động như tấm gương phản chiếu sự hiền hòa hay giận dữ, sự mưu tính vô tư, giữa bất an hay tĩnh lặng. Suy cho cùng, người thông minh thường nặng về toan tính, tự chuốc cái mệt cái khổ cho mình; người trí tuệ biết buông bỏ đúng thời, biết nhìn vào đại cuộc, biết chọn cách bình an.

Khi càng lớn, trái tim con người bỗng mở ra nhiều thành vách, chứa đựng trong đó muôn vàn nỗi tham hận ngục tù để rồi vật vã trong đau thương tiếc nuối. Những vọng ngữ ồn ã từ một đời sống chìm nổi, sáo lộng hơn thua, đẩy người ta đi trên những dòng sông mê mụ, ảo tưởng. Những bức bối giữa thành trụ - hợp tan đã hoại diệt con người trong danh lợi hão huyền.

Để rồi một ngày, những ái nộ đau thương bật lên từng gốc rễ, ta chỉ mong ngồi lại nơi mái hiên xưa, nghe im lặng giữa màu huyền nhiệm, là ngôn ngữ tự tại của tâm hồn khi vắng mặt những lời kháng cự ồn ào. Bình thản đón vô thường trong từng nhành hoa rụng.

Có những ngày, ta chợt nhận ra sự chân thành của một người nhẹ như gió thoảng, chẳng để lại vết tích của hàm ơn, chỉ là để phủi bớt những lớp bụi trần

ố hoen trên vai ai đó, rồi rời đi giữa thỉnh lặng hư không.

Sóng gió, vỡ tan hay những mùa giông bão, chiếc thuyền thân mạng lặn ngụp giữa trùng khơi, trôi trành trong biển bờ sinh tử, buồn một chút hay bị đối xử bất công một chút cũng không sao! Những niềm đau rồi cũng qua đi, sóng sẽ tan, biển sẽ lặng. Giữa những ồn ã, gánh gồng, tâm hồn từng ngờ vực chông chênh, rồi ai cũng là những người lái thuyền, sẽ học được cách chèo chống qua những lần bão dữ. Hun đúc cho mình sự minh triết sau những đổi thay. Là yêu cuộc sống hiện tại giữa vạn trùng duyên khởi.

Khi ta biết trân quý tuổi trẻ với những bông bột, sai lầm, không khước từ dấu vết tuổi già để đón nhận bình yên chân thật. Và một ngày, ta thấy mình đủ lớn để không còn là nô lệ của những cảm xúc bất định, là bình thản giữa thời cuộc hư vinh. Khi đó, những tuyệt vọng khổ đau sẽ không còn chạm được vào niềm an nhiên nội tại.

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm**